

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΑΚΤΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΖΗΡΑ

«Ο Έρωσ δέν εἶνε παρὰ Τύχη»

Rostant

Ὁ Ἀλφόνσος Δε—Ρουὰ ἀπόστρατος ἀξιωματικός τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ κατόκει μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν ἔξοθι τῶν Παρισίων καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἔπαυλιν του ἔζη ἓνα βίον ἡσυχον ἀνάλογον πρὸς τὰ γηραιὰ του, τρεφόμενος μετὰς ἀναμνήσεις παλαιῶν χρόνων, περιστρεφόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς διάφορα πολεμικὰ ἐπεισόδια, εἰς διαφνηφόρους νίκας, καὶ εἰς ἐπιτυχεῖς θριάμβους ἀμυλλομένους μετὰ τοὺς θρυλλικοὺς ἐκείνους θριάμβους τοῦ Μαριου καί τοῦ Σύλλα. Ἐξοῦσε ἀμέριμνα μακρὰν τῆς τύχης τῆς πόλεως, τῆς πολυταράχου ἐκείνης πόλεως τῶν Παρισίων, τῆς πόλεως τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας, τῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ καλλοπισμοῦ, μακρὰν τῆς μεμολυσμένης καὶ ἀποπνικτικῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὸ ἔξοχικόν του καλατῖον, μετὰ τοὺς ὀραίους του κήτους στολισμένους μετὰ θανμασίους κήδας, καὶ καταφύτους ἀπὸ ποιηλόχρου ἀνθη, σπάνια εἰς εἶδος καὶ ἔξαιρετικά εἰς ὄσμη, ποῦ τὰ μεθυστικά τῶν ἀρώματα σκορπιούνταν ἀφθονα σ' τὴν καθάρια ἀτμοσφαῖρα, μετὰ τὰ θανμασία τερετίσματα τῶν γλυκυμόλιπων πουλιῶν, ἢ μελωδία τῶν ὁποίων ἐνουμένη μετὰ τὸ σιγαλὸν τοῦ Σηκουάνα φλοισβημα, ἀπετέλουν μίαν θείαν, μίαν ὑπέροχον ἀρμονίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήλεον καὶ οἱ πειρὸν διάσημοι τῆς Ἑυρώπης Συνθέται.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ ποτὲ ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο τοπεῖον κατὰ τὰς σεληνοφωτιστοὺς νύχτας· αἱ διάφοροι φωτοσκιάσεις, αἱ σχηματιζόμεναι ὑπὸ τὰ δασύσκια φυλλώματα τῶν πανηψύλων ἐκείνων οὐρανοξυστῶν, τῶν θανμασίων καὶ βαθυπρασίων ἐκείνων δένδρων τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ἔπαιζαν χαριέντως μετὰ τὰς σελαγιζούσας ἀκτίδας τῆς λαμπεροφύρου σελήνης καὶ μετὰ τὸ ἀνάλαφρον καὶ μυρωμένο ἀεράκι, ποῦ ἔδιδε κάποια ζωὴ σ' τὴ κοιμώμενη φύσι, ἀπετέλουν ἓνα θέαμα ἐκπάλου ὀφραιότητος. Εἰς τὸ ρομαντικὸν αὐτὸ μέρος περνοῦσεν ὁ Ἀλφόνσος ἡσυχὰ τὸ βίον του μετὰ μόνῃ του συντροφίᾳ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ δύο του τέκνα τὸν δεκαοκταετῆ Ροβέρτον καὶ τὴν μόλις δεκά Μαίους ἀριθμοῦσαν Ἰουλιέταν. Ἀποῦ ὁ Ροβέρτος ἐπεράτωσε πὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς σπουδὰς του, προσητοιμάζετο διὰ τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων, ὡς νέος ὄμις γεμάτος ἀπὸ ζωῆν καὶ σφρίγγος ὑπέπεσε εἰς κάποιο νεανικὸν παρὰ τῶμα, τὸ ὁποῖον προσέκρουσε ἐπὶ τῆς ἀσθηρᾶς ἡθικῆς τοῦ πατρὸς του, ὅστις τὸν διέταξε νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ πλέον, ἀποκληρώσας συγχρόνως καὶ τῆς περιουσίας· μάτην τὰ δάκρυα τῆς συζύγου, μάτην αἱ θερμαὶ παρακλήσεις τῆς μικρᾶς Ἰουλιέτας, κίποτε δὲν κατώρθωσαν νὰ μαλάξουν τὴν σκληρὰν καρδίαν τοῦ ἀσθηροῦ πατρὸς. Τὸ κτύπημα διὰ τὸν Ροβέρτον ἦτο ἰσχυρόν, ἀλλ' ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιταχθῇ πρὸς τὴν τρομερᾶν πατρικῆς προσταγῆς; Διάφοροι σκέψεις, σκέψεις πάντοτε ζοφερᾶς, ἐστροβίλιζαν εἰς τὸ νεανικὸν του κεφάλι, συνέβαινε ἀπαράλλακτα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ πολὺς Οὐγκὼ διέτύπωσε εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας ἀλησιμονή-

του λέξεις τρικυμία ἐν κρανίῳ· πάλῃ φοβερὰ ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἀλλήλοσύνγκρουσις ποικίλων ἰδεῶν.

Ἦτο ἡ τελευταία νύχτα τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ὁ Ροβέρτος γὰρ μὴ μὴ στιγμὴν γλυστρὰ ἀπὸ τῆς θερμῆς ἀγκαλιᾶς τῆς μητέρας του, ἣτις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἀποκαμουσα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις καὶ τὴν ἀβυστίαν, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ ἀφίση τὸ ὑστατον χαῖρε εἰς τὰ διάφορα προσφιλῆ του ἀντικείμενα, καὶ πρῶτα πρῶτα ἀντίκρυσαν τὰ μάτια του τὸ δόλολευκον κρεββάτι τοῦ ποῦ ἐπὶ τόσα χρόνια πέρασεν μαζί μὴ ζωὴ χρυσῆ, ποῦ σὺν νὰ εἶχε γνῶσι, τὸν ἐκάκιζε ὅταν ἀργοῦσε νὰ κατακλυθῇ καὶ τὸν ξυπνοῦσε πρῶτον πρῶτον μετὰ τὸ πρῶτον στριφογύρισμα ποῦ ἐκίμνε ἐπ' αὐτοῦ, παρετίρησε κατόπιν τὸ μικρὸν γραφεῖο του, τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο ποῦ ἐγνώριζε ὅλα του τὰ μυστικά, πόσες φορές ἀκοιμητισμένος εἰς τὸ γυαλιστερόν μουσαμῖον του δὲν τὸν βρῆκε ὁ ἥλιος καταστρώνοντας τὸν χάρτην τοῦ μέλλοντός του, κατόπιν ἐκάρφωσε τὰ μάτια τὰ ἀστραφτερὰ ἐκεῖνα παιδικὰ μάτια πρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ στραυρώσας τὰ χέρια του ἔμνε ἀκίνητος· ψυχὴ ζωῶσα δὲν ἤκουετο ἀκουσίγῃ ἐπεκράτει παντοῦ, ἀνοιγόλειε τὰ χεῖλη του ψυθιρίζοντας κἄτι ποῦ ἔμοιαζε σὺν προσευχῇ, σὺν δέησιν πρὸς τὴν θεομήτορα· τὴν ἱερὰν ἐκείνην μυσταγωγίαν, ἣτις ἐτελεῖτο ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς λαμπερῆς κανδήλας τὴν μεταμεσονύκτιον ἐκείνην ὥραν διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ ὅστις ἀνήγγειλε τὴν ἀνατολὴν τῆς ἀποφράδος ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε οὗτος νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς ὅτι πολυτιμότερον εἶχεν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Τὰ μάτια του δὲν ἐδάκρυσαν, ἐπασχεν ὁμιος ψυχικῶς, τὰ δάκρυα τῆς καρδιᾶς εἶνε πειρὸν πύρινα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν. Μετὰ δύο ὥρας ἀνεχώρει ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ φέρουσα τὸν Ροβέρτον καὶ ὀδηγοῦσα αὐτὸν ἐκεῖ ὅπου ἡ μοῖρα, ἡ πλοηγὸς αὐτῆς τὸν ἀνθρωπίνον πλάσματον, προαπεράσειεν.

Αἱ ἡμέραι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην παρήχοντο καὶ ταύτας ἠκολούθουν οἱ μῆνες καὶ τοὺς μῆνας τὰ ἔτη. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γηραιοῦ ἀποστράτου ἄρχισε νὰ ζωγραφίζετο μετὰ τὰ ἀμαυρότερα χρώματα ἢ λύπη καὶ ἡ μεταμέλεια διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ υἱοῦ του πλὴν φεῦ ἦτο πλέον ἀργά.

— Ἄρα γε ποῦ νὰ εὐρίσκειται τώρα τὸ δυστυχισμένο παιδί; Ζῆ; ἀπέθανε; καὶ ἂν ζῆ εἰς ποίαν ἀξιοθρήνητον κατάστασι νὰ εὐρίσκειται; Ἄχ! Θεέ μου! Θεέ μου! νὰ τὸν ἔβλεπα, νὰ τὸν ἀγκάλιασα, νὰ τοῦ ζητοῦσα συγγνώμη, συγγνώμη νὰ χίλιες φορές καὶ ἄς ἀπέθνησκον ἀμέσως.

το σὲ πύρινα δάκρυα, διότι ἔβλεπε ὅτὸ λαίμωδόν τῆς κόρης τῆς τὸ φυλακτό τῆς, ἓνα ἀσημόδετο φυλακτό, τὸ ὁποῖον κρεμασμένον ἀπὸ μὴ λεπτὴ ἀλυσσιδίτσα ἀνεπαύετο νοηχελῶς ἐπὶ τοῦ γαλακτώδους στήθους τῆς κόρης τῆς καὶ ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχε δώσει καὶ ἓνα ὄμιον εἰς τὸν Ροβέρτον.

Ὁ γηραιὸς Ἀλφόνσον ἄρχισε νὰ ἐξασθενίσκεται καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι διὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πλέον ἢ θλίψις διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ υἱοῦ του ἀφ' ἑνὸς καὶ τὰ γηραιὰ του ἀφ' ἑτέρου τὸ εἶχον καταβάλει τόσο πολὺ ποῦ ἀπέμεινε ἓνα κουφάρι σκελετωμένο, μὴ μὴ ζῶ ὁστέον τυλιγμένον μέσα σ' ἓνα μελανισμένο περικάλυμμα καὶ ἡ κατάστασις του ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χειροτέρευεν. Τὸ σῶμα του εἶχε παραλύσει σὲ τοιοῦτο βαθμὸν, ποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ στηριχθῆ στὰ κάταγχα πόδια του καὶ ἔμνε στὸ κρεββάτι σὺν μισοπεδαμμένον. Νύχτα καὶ ἡμέρα δὲν ἀπέσπα τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἀντικρῦν του κρεμασμένην εἰκόνα τοῦ ἀπολεσθέντος υἱοῦ του. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἐκείνη καὶ ὁ δυστυχὴς γέρον εὐρίσκετο ὅτὰ τελευταί του. Ἦ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του ἐκάθητο γονατιστὲς δίπλα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μετὰ μάτια βουρκομένα τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσαν νύχτες δλόκληρες ἀγρυπνίας καὶ δακρύων, νύχτες μαρτυρικῆς γιὰτὶ ἔχχαναν καὶ τὸ τελευταῖον τὸν στήριγμα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΙ

Ἡ ΑΧΩΡΙΣΤΗ

Oimè il belriso, oimè il suavo guardo»

Πετρόχης

Πόσος γλυκὸς ὁ στοχασμός σου σὲ περιβάλλει ψυχὴ μῶρον· ἡ σάρκα σου καὶ σάρκα ἡ ψυχὴ σου Κι' ἀπ' ἀπὸ τὰ γῆινα κι' ἀνθρώπινα σου κάλλη Ὀνειρο, θεῖο, τρυφερὰ ἐντίθη τὸ κορμὶ σου

ὦ! πάθος τρυφερότατο! μέθη μαζί με ζάλη καὶ ρεμβασμός κι' ὄνειρα, πόθος μαζί σου γυνῆματα χιλιετήρη! ὦ! μὴ καρδιά δική σου ἔχει τὸ χέρι σου κρυφὰ μεσ' τὴ ζωὴ μου βάλῃ

Ὅλα νυθῆκανε ἐσθ... τίποτες δίχως Σένα πόθος, χαρὰ μου, ἐπιθυμία, ἔρως, φίλια. Σκέψη ὅλα μαζί σου ἀγάπη μου! σὺν νύχτων ταξειδέμη.

Νύχτα καὶ μέρα μετὰ καὶ μετὰ προσμένω τα ἔνα-ἔνα Στοχάζομαι τὰ μάτια σου βαθεῖα καὶ δὲ χορταίνω ν' ἀναρῶτώ καὶ μῆνυμα δικό σου νὰ προσμένω

Ἰωάννινα

Γ. ΠΕΛΜΕΡΕΝ